

Formanden: Dagsordenen er saaledes tagen tilbage, og vi gjenoptage Forhandlingen om Lovforslaget.

S. C. Nielsen: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet, er det ikke, fordi jeg jo erkjender, at der er talt tilstrækkeligt for og imod dette Lovforslag, men det er, om jeg saa maa sige, af personlige Hensyn, fordi jeg var forhindret fra at være tilstede her ved 2den og 3die Behandling af Lovforslaget, og jeg kan da ikke modstaa min Lust til at udtale mig. Jeg har fra først af været stemt mod Lovforslaget. Ved 1ste Behandling var jeg tilstede, men erede Medlemmer af Thinget, som udtalte sig, erklærede sig saa bestemt mod Lovforslaget, at jeg ikke fandt, der var nogen Anledning til at bebyrde Thinget med Gjen-tagelser, og, som sagt, ved 2den og 3die Behandling var jeg forhindret fra at være tilstede. Det maa derfor være mig tilladt nu at risikere at trætte Thinget med min personlige Anskuelse af Lovforslaget. Jeg har sagt, at jeg fra først af var stemt mod Lovforslaget. Jeg er ingenlunde stemt imod det, fordi jeg skulde have Noget imod, at et Forhold ordnes, som vi Alle maa ønske kunde bringes til en heldig Ordning; men jeg har ikke troet, at dette kunde eller vilde ske ved dette i det andet Thing indbragte og flere Gange vedtagne Lovforslag. Jeg anser Lovforslaget for at være uheldigt. Det er et Lovforslag, som berører de delikateste Forhold i Samsundet, det berører Ægtefæltet, Forholdet mellem Ægtefæller. Dette blev ogsaa erkjendt under 1ste Behandling, hvor jeg var tilstede, af den høitærede Justitsminister, og jeg kan ikke negte mig, med den erede Formands Tilladelse, at ansøge den erede Ministers Slutningsord, fordi jeg erkjender dem for fuldstændig rigtige. Den erede Justitsminister sluttede med de Ord: „Men naar man kommer ind paa de finere juridiske Spørgsmaal, som ligge bagved denne Materie, er man inde paa et overmaade vanskeligt Thema, som det ikke er let, selv for en Jurist, at udtale sig med nogen Sikkerhed om uden temmelig moden Overveielse“. Ja, ganske vist skal der ikke vedtages noget som helst Lovforslag, og endnu mindre et Lovforslag, som berører Forhold som dette, uden moden Overveielse; men det er en saare vanskelig Sag for Thingets Medlemmer, det være Jurister eller ikke Jurister, under slige Forhandlinger at komme til denne modne Overveielse. Det forekommer mig, som sagt, at man er kommen ind paa at ordne Forholdet mellem Mand og Kone paa en uheldig Maade. Man er kommen ind derpaa ved at lægge noget Schismatisk, noget Separatistisk til Grund for Forholdet mellem Ægtefællene. Hovedeiendommeligheden ved Ægtefæltet er jo Fællesskab, Alt er fælles mellem Ægtefællene. Men her bryder man netop denne Grundtanke. Man kommer frem med en Tanke, som fra først af be-

tegner Forholdet mellem Ægtefællene som baseret paa noget Særligt; men jeg tror ikke, at denne Tanke er god. Man opstiller Formuebetragtninger, man opstiller Regler for, hvorledes Formueforholdet skal være mellem Ægtefællene. Man stiller dem ad i den Henseende. Man gjør saa at sige Ægtefællene til et Firma, men det er et meget uheldigt Firma, man der vil oprette. De Vedkommende ere meget ulige stillede i dette Firma. Man giver Konen Særrettigheder. Man giver hende Ret og Adgang til at erhverve en særlig Formue, som skal ligge udenfor Mandens Raadighed, man retter hendes Tanke paa, at hun ikke længer er en Enhed med Manden, eller at hun kan til given Tid opføre at være det. Men jeg tror ikke, at det er nogen god Tanke at kaste ind i Forholdet mellem Ægtefællene. Det er ogsaa under Sagen omtalt, at denne Ordning ingenlunde kan siges at være baseret paa at ordne Forholdet mellem Ægtefællene billigt. Der paahviler Manden en fuldstændig Forpligtelse til Familiens Forsørgelse, han er pligtig at staae Gælden, Føde og Klæder til dem Alle, kan han ikke gjøre det, ja, saa maa det Offentlige træde til og udfylde hans Pligt, og vil han ikke gjøre det, fordi han er en Dagenigt eller en Driver, skjøndt han har Arbeidskraft dertil, vil han blive tilholdt at gjøre det ved Lovang. Konen derimod kan erhverve sig særlig Eiendom. Hun kan efter Lovforslaget sidde med — man kunde sige Formue —, men jeg vil ikke gaa saavidt, jeg vil kun sige, at hun kan sidde med Midler, som hun selv kan raade over. Der er ikke paalagt hende ved den bestaaende Lovgivning, ei heller ved dette Lovforslag nogen særlig Forpligtelse til at bidrage til Familiens Underhold. Ja, hun har vel den moraliske Forpligtelse, men der hviler ingen juridisk Forpligtelse paa hende. Det er dog det forunderligste Forhold af Verden, at Konen skulde være berettiget til at sidde inde med Midler, og at det skulde være vitterligt, hun har Lov til at fremvise det, hun kan sætte sine Midler i en Sparekasse eller en anden Institution, og der kan ikke være derved. Det er jo ganske vist, — og det behøve vi ikke at have forskjellige Meninger om — at der desværre eksisterer mange saadanne Forhold mellem Ægtefællene, hvor Konen kan trænge til et Værn imod en raa Ægtemand, men det er min fulde Overbevisning, at dette Lovforslag ikke vil række Konen et saadant Værn, som man tror at opnaa, eller i alt Fald tilfægter at opnaa ved dette Lovforslag. Dersom man vilde sige til den unge Kone, som indgaar Ægtefæltet: Vær nu flittig, strøb nu at erhverve Noget, thi det bliver Deres egen Formue og Deres egen Eiendom; det kan Ingen røre eller tage fra Dem, saa vilde hun smile derad, og det vilde vel ogsaa de fleste Koner gjøre, selv længere henne i Ægtefæltet; men det kan ikke undgaa, at der engang kommer en Tid, hvor Konen vil kaste sine Tanter derpaa, og